

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D. v právní věci

žalobce: **S. I.**, nar. X, e.č. X
státní příslušnost Republika Uzbekistán
pobytem v ČR: X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2025, č. j. OAM-381/ZA-ZA11-D09-2025,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhá přezkoumání a zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný rozhodl tak, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a že řízení o udělení

mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Současně žalovaný rozhodl, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „dublinké nařízení“), je Spolková republika Německo (dále též „Německo“).

II. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce v žalobě namítal, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné a nepřezkoumatelné kvůli vadám správního řízení. Řízení bylo jednostranné a neobjektivní, čímž byl žalobce zkrácen na svých právech. Žalovaný porušil povinnost postupovat řádným procesním způsobem v souladu s právním řádem ČR a základními zásadami činnosti správních orgánů. Žalovaný nedostatečně odůvodnil své rozhodnutí a vyložil chybně zákon. Použité informace nejsou aktuální. Přitom správní orgán by měl posuzovat aktuální informace o zemích původu a vždy zjistit přesně a úplně skutečný stav věci. Žalobce dále navrhl soudu, aby nařídil jednání, a také mu ustanovil tlumočníka a advokáta, protože nemluví česky a nezná české zákony. Další důvody žaloby pak doplní bez zbytečného odkladu. Žalobce také navrhl, aby soud přiznal žalobě odkladný účinek. O tomto návrhu soud rozhodoval přednostně samostatným usnesením.
3. S ohledem na výše uvedené žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný v podaném vyjádření popřel oprávněnost žalobních námitek s tím, že neprokazují, že by správní orgán porušil správní řád nebo dublinké nařízení a následně vydal nezákonné rozhodnutí. V tomto dále odkázal na obsah správního spisu a napadené rozhodnutí.
5. V posuzované věci nebylo naplněno žádné z kritérií dublinkého nařízení, které by určilo příslušnost ČR k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce byl držitelem víza č. 069704359 vydaného Spolkovou republikou Německo s platností od 9. 12. 2024.
6. Žalovaný odeslal dne 25. 4. 2025 německé straně žádost o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu a dne 28. 4. 2025 obdržel informaci, že Spolková republika Německo svou příslušnost k posouzení této žádosti uznala. Napadené rozhodnutí splňuje i další podmínku uvedenou v článku 3 odstavec 2 dublinkého nařízení s tím, že v případě Německa neexistují závažné důvody se domnívat, že zde dochází k systémovým nedostatkům azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů, jež s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 listiny základních práv EU.
7. Informace o zemi původu použité ve věci mezinárodní ochrany musí být relevantní, důvěryhodné a vyvážené, aktuální a ověřené z různých zdrojů, transparentní a dohledatelné. Žalovaný má za to, že informace použité v dané věci jsou dostatečně aktuální, objektivní a z dohledatelných zdrojů. Výše uvedeným požadavkům zcela vyhovují.

8. S ohledem na výše uvedené žalovaný soud navrhl, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Postup a jednání krajského soudu

9. Žalobce současně s podáním žaloby navrhl soudu, aby žalobě přiznal odkladný účinek. Krajský soud o tomto návrhu rozhodl usnesením ze dne 4. 7. 2025 tak, že návrh žalobce na přiznání odkladného účinku zamítl.
10. Žalobce v žalobě dále soudu navrhl, aby mu ustanovil advokáta k zastupování v tomto řízení, protože nezná české zákony. Zákonné podmínky pro ustanovení právního zástupce však žalobce nesplnil. Na výzvu soudu, aby osvědčil své osobní, majetkové a výdělkové poměry za účelem prokázání, že nemá dostatečné prostředky (srov. podmínky pro osvobození od soudních poplatků ve smyslu § 36 odst. 3 a pro ustanovení právního zástupce dle § 35 odst. 10 s.ř.s.) nijak nereagoval. Proto soud návrh na ustanovení právního zástupce zamítl.
11. Žalobce v žalobě také soudu navrhl, aby mu ustanovil pro toto řízení tlumočníka, neboť špatně mluví česky, a dále aby nařídil ústní jednání. Soud tedy usnesením ustanovil žalobci tlumočníka pro toto řízení z jazyka ruského a nařídil ústní jednání (viz níže). Žalobce v žalobě také přislíbil, že doplní žalobu bez zbytečného odkladu, nejpozději do 30 dnů. To však v navržené lhůtě a ani později neučinil.
12. Krajský soud k projednání věci nařídil ústní jednání na den 8. 8. 2025, kterého se zúčastnil jen zástupce žalovaného, a také ustanovená tlumočnice. S ohledem na potíže s doručováním soudních písemností ve vztahu k žalobci, které zjevně účelově nastaly až po zamítnutí jeho návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě (žalobce na oznámené adrese pobytu poštu nepřebíral), a také s ohledem na potřebu přednostního a bezodkladného rozhodování ve věcech týkajících se dublinského nařízení, rozhodl soud o projednání věci v nepřítomnosti žalobce. V průběhu jednání soud zrekapituloval průběh soudního řízení i správního řízení, včetně obsahu podané žaloby, přitom vycházel ze spisů, které byly v této věci vedeny. Zástupce žalovaného při jednání setrval na dosavadní argumentaci vyplývající z napadeného rozhodnutí a písemného vyjádření k žalobě, s argumentací žalobce nesouhlasil. Soudu navrhl, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou. Náhradu nákladů řízení nepožadoval. Jelikož ve věci nebyly činěny důkazní návrhy, soud dokazování neprováděl a s uvážením konečných návrhů účastníků řízení přikročil k vyhlášení rozhodnutí ve věci samé.

V. Posouzení věci krajským soudem

13. Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“) podle skutkového a právního stavu zjištěného i s přihlédnutím k § 32 odst. 9 zákona o azylu (zohlednění případných nových důležitých okolností) napadené rozhodnutí žalovaného, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
14. Soud nejprve ověřil skutková zjištění ze správního spisu. Z údajů poskytnutých žalobcem k žádosti vyplynulo, že do EU přicestoval letecky dne 15. 11. 2024, z Uzbekistánu do Itálie, a dále hned autobusem do ČR, kam dorazil 16. 11. 2024. Z počátku pobýval v Praze, poté 2 měsíce v Litvínově, pak se vrátil zpět do Prahy. K cestě si opatřil vízum Spolkové republiky Německo s platností do 9. 12. 2024.

Pokoušel se získat pobytové oprávnění v ČR, ale jeho zprostředkovatelé ho podvedli. Jiné vízum či oprávnění k pobytu nikdy neměl. Je ženatý, má dceru, která žije společně s matkou v Uzbekistánu. Žalobce je zdravý, nepotýká se s žádným onemocněním a neužívá žádné léky. Důvodem podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany je to, že v roce 2016 žalobce koupil dům, který se mu nedaří splácet, a že jeho rodina potřebuje peníze na operaci. Dále má dluh spjatý se sňatkem jeho sestry. Do EU přicestoval za účelem výdělků peněz na splácení dluhů. Další důvody pro udělení mezinárodní ochrany nemá. S jinými problémy v zemi původu se žalobce nesetkal. Totožnost a státní příslušnost prokázal cestovním dokladem Republiky Uzbekistán platným do 23. 2. 2030. V cestovním dokladu také předložil vízum Spolkové republiky Německo platné do 9. 12. 2024. V rámci pohovoru za přítomnosti tlumočníka žalobce uvedl, že si obstaral německé vízum proto, že mu sdělili, že se vydává rychle a bezproblémově. Žádost o korejské vízum mu byla zamítnuta. V minulosti v Německu nepobýval, pouze projel tranzitně při cestě z Itálie přes Mnichov, kde přestupoval. Do ČR přicestoval, protože zde pobývají jeho známí. Do teď žalobce pracoval v Litvínově jako dělník. Se Spolkovou republikou Německo neměl nikdy žádné potíže, a nemá tedy ani konkrétní důvody, pro které by tam nemohl cestovat k vyřízení jeho žádosti. V EU nemá žádné příbuzné ani bližší sociální vazby. K dotazu, zda by respektoval rozhodnutí o návratu do Spolkové republiky Německo, žalobce uvedl, že to ještě neví. Podle něj v Německu nikoho nepřijímají, a pokud by se musel vrátit zpět do vlasti, pak by jeho rodina musela žít na ulici. Musel by se navrátit domů nebo do Ruska. Správní orgán mu stanovil lhůtu pro doložení dokumentů o vyhoštění z Ruska a o nemoci jeho otce. Do vydání napadeného rozhodnutí žalobce žádné dokumenty nedoložil. Žalobce si uvědomuje, že pobývá v EU po skončení platnosti německého víza neoprávněně. Závěrem již nechtěl uvést další skutečnosti, které měl vzít správní orgán při svém rozhodování v potaz. V souladu s § 36 odstavec 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), byla žalobci dána možnost dne 7. 5. 2025 seznámit se s podklady rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout další podklady. Žalobce se však k tomuto úkonu nedostavil.

15. Žalovaný správní orgán postupoval ve správním řízení plně v souladu s dublinským nařízením. Podle čl. 3 odst. 1 dublinského nařízení žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. dublinského nařízení. Pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána (čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení).
16. Žalovaný tedy nejdříve zkoumal, zda je vůbec ve smyslu uvedeného dublinského nařízení dána příslušnost ČR k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. V souladu s čl. 7 dublinského nařízení přistoupil k hodnocení kritérií k určení příslušného členského státu pro posouzení předmětné žádosti. Podle čl. 7 odst. 1 dublinského nařízení se kritéria pro určení příslušného členského státu uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena.
17. Čl. 8 dublinského nařízení nelze v případě žalobce aplikovat, neboť žalobce je co by žadatel o udělení mezinárodní ochrany osobou zletilou. V případě žalobce není aplikovatelné ani kritérium uvedené v čl. 9 dublinského nařízení, protože jak vyplývá z žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, na území členských států EU nepobývají žádní členové jeho rodiny požívající mezinárodní ochrany. V případě žalobce není

aplikovatelné ani kritérium uvedené v čl. 10 dublinského nařízení, neboť ze samotné žádosti žalobce vyplývá, že na území členských států EU nepobývají žádní členové rodiny žalobce, kteří by na území členského státu byli oprávněni pobývat jako žadatelé o mezinárodní ochranu, a o jejichž žádostech dosud nebylo přijato první rozhodnutí ve věci samé. Obdobně není v případě žalobce aplikovatelné ani kritérium uvedené v čl. 11 dublinského nařízení, neboť z podané žádosti o mezinárodní ochranu žalobce vyplývá, že na území členských států EU nepožádalo o mezinárodní ochranu současně nebo brzy po sobě několik rodinných příslušníků žalobce nebo svobodných nezletilých sourozenců, o jejichž žádostech by mělo řízení probíhat společně (aby uplatněním jednotlivých kritérií nedošlo k jejich oddělení). Na území členských států EU nepobývají žádní takoví rodinní příslušníci žalobce nebo svobodní nezletilí sourozenci.

18. Podle článku 12 odst. 2 dublinského nařízení platí, že pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil.
19. Podle čl. 12 odst. 4 dublinského nařízení platí, že pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než 6 měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3 tohoto článku, dokud žadatel neopustil území členských států.
20. V případě žalobce bylo nezbytné aplikovat právě kritérium uvedené v článku 12 odst. 4 dublinského nařízení ve spojení s čl. 12 odst. 2 dublinského nařízení, neboť z informací získaných v průběhu správního řízení a z informací uvedených v cestovním dokladu žalobce bylo zjištěno, že žalobce je držitelem víza č. 069704359 vydaného Spolkovou republikou Německo, které bylo platné do dne 9. 12. 2024. Z uvedené je zřejmé, že žalobce přicestoval na německé vízum, jehož platnost skončila před méně než 6 měsíci. Žalobce dosud neopustil území členských států EU.
21. Na základě shora uvedených zjištění je tak příslušným státem k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany Spolková republika Německo. Z tohoto důvodu žalovaný požádal dne 25. 4. 2025 Německo o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, kterou žalobce podal v ČR dne 31. 3. 2025. Dne 28. 4. 2025 obdržel správní orgán informaci o tom, že Německo uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu.
22. Žalovaný se dále správně zabýval skutečností, zda v případě Německa existují závažné důvody se domnívat, že zde dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovaly možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. V uvedené souvislosti žalovaný vycházel především z dokumentu Informace OAMP Německo, azylový systém ze dne 5. 12. 2024. Na podkladě shromážděných informací soud přisvědčil žalovanému, že v souladu s dublinským nařízením je Německo povinno objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Ze zajištěných podkladů vyplývá, že azylové řízení v Německu netrpí systematickými nedostatky a podmínky přijetí žadatelů jsou standardní. Bližší informace jsou uvedeny v napadeném rozhodnutí a v předmětném dokumentu, jenž je součástí správního spisu.

23. V rámci svých tvrzení v průběhu pohovoru, ale i v průběhu celého správního řízení a následného soudního řízení, žalobce neuvedl jakoukoliv negativní skutečnost, která by mu bránila vrátit se do Německa. Přemístění žalobce do Německa tedy nebrání žádné relevantní okolnosti či zjištění.
24. Na úrovni EU (jejích výkonných orgánů, Soudního dvora EU, ESLP) nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Německu, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv EU. Rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal žádné stanovisko požadující, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Německa. Německo je členem EU, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopna zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Německo ratifikovalo a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv. Německo je rovněž považováno za bezpečnou zemi původu členskými státy EU. Žalobci tedy nehrozí v Německu nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. Systém azylového řízení, včetně odvolacích postupů byl popsán v Informaci OAMP, Německo – azylový systém ze dne 5. 12. 2024. Žalobce ve správním řízení ani v žalobě nijak nezpochybnil kvalitu německého azylového řízení. Soud ani žalovaný ve správním řízení rovněž neshledali pochybnosti o kvalitě německého azylového řízení.
25. Nad rámec uvedeného soud poukazuje na rozsudek NSS ze dne 9. 5. 2018, č.j. 9 Azs 17/2018-28, z nějž mimo jiné vyplývá, že v případě většiny členských zemí EU nelze říci, že by trpěly systémovými nedostatky, a proto stačí jen obecná úvaha. V případě tohoto státu platí zásada vzájemné důvěry mezi členskými státy nad dodržováním lidských práv v jednotlivých členských státech EU. Uvedené závěry se žalobci v podané žalobě nepodařilo vyvrátit.
26. Soud ještě doplňuje, že z provedeného pohovoru se žalobcem jen vyplynulo, že v Německu neměl v minulosti žádné problémy a nikdy tam nepobýval. O jakýchkoliv obavách z pronásledování v Německu se tedy žalobce nikdy nezmínil, a to ani později v průběhu správního řízení nebo soudního řízení. Žalovaný poskytl žalobci dostatečný prostor pro to, aby sdělil veškeré důvody, pro které by nemohl do Německa odcestovat. Uvedl jen, že si potřebuje vydělat na dluhy za zakoupený dům a za svatbu sestry, a pokud by se musel vrátit do vlasti, žil by s rodinou na ulici. To však nemůže být relevantním důvodem pro nepřemístění žalobce v souladu s dublinským nařízením. Jiné důvody, které by žalobci bránily ve vycestování do Německa, již žalobce neuvedl. Pokud se pak žalobce v žalobě dovolával údajného neobjektivního postupu žalovaného, nedostatečného zjištění skutkového stavu a nedostatečného odůvodnění napadeného rozhodnutí, pak tyto obecné námitky nijak v žalobě nekonkretizoval. Obsah žaloby omezil jen na blíže neupřesněná a nepodložená tvrzení o údajných pochybeních na straně žalovaného. K těmto obecným tvrzením se může správní soud vyjádřit opět jen v obecné rovině s tím, že shledává uváděné námitky nedůvodnými a naopak postup správního orgánu souladný s právními předpisy.
27. Žádost žalobce o mezinárodní ochranu tedy bude meritorně přezkoumána v Německu, včetně obav žalobce z vycestování do vlasti. Z tohoto důvodu nelze označit odůvodnění

napadeného rozhodnutí za nedostatečné a nepřezkoumatelné, resp. postup žalovaného za nezákonný. Míra konkrétnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí v podstatě odpovídá míře konkrétnosti žalobcem sdělených obav.

28. V uvedené souvislosti lze dále odkázat na rozsudek NSS ze dne 15. 2. 2017, č.j. 6 Azs 324/2016-38, v němž bylo mimo jiné uvedeno, že „tzv. *Dublinský systém stojí na předpokladu, že se s žadatelem o mezinárodní ochranu bude zacházet stejně, ať podá žádost v jakémkoliv členském státě (srov. bod 10 preambule Dublinského nařízení). Vzhledem k pokročilé harmonizaci azylového práva v EU lze pak tento předpoklad označit za oprávněný. V konečném důsledku by neměl být rozdíl v tom, zda o žádosti o mezinárodní ochranu bude rozhodovat ČR nebo Rakousko (či jakýkoliv jiný členský stát). V případě nepříznivého rozhodnutí má neúspěšný žadatel možnost obrátit se na soud se žádostí o přezkum, což je zaručeno ve všech členských státech EU.*“
29. Žalobce v žalobě ještě obecně namítal, že žalovaný nepoužil při svém rozhodování aktuální informace. Z této obecné námitky není zcela zřejmé, o jaké neaktuální informace se žalobci přesně jedná. Jako podklad rozhodnutí žalovaný označil Informaci OAMP, Německo – azylový systém ze dne 5. 12. 2024. Vzhledem k datu podání žádosti o mezinárodní ochranu dne 31. 3. 2025 nejde v žádném případě o neaktuální podklad či informace v něm obsažené. S ohledem na to, že jde o přesun žalobce do Německa, kde teprve bude posouzena meritorně jeho žádost o mezinárodní ochranu státem k tomu příslušným, jedná se také o podklad přílehlavý a relevantní právě rozhodným okolnostem ve věci žalobce.
30. V souvislosti s uplatněnými žalobními námitkami soud ještě poukazuje na to, že žalobce měl v souladu s § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), možnost se ve správním řízení seznámit s podklady rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout další podklady rozhodnutí. Žalobce se však k tomuto úkonu nedostavil. Lze konstatovat, že žalobci byl dán ve správním řízení široký prostor pro uplatnění jeho práv, nicméně po dobu celého správního řízení (a ani v následném řízení soudním) žalobce neuvedl žádný relevantní důvod, pro který by nemohl být přemístěn do Německa za účelem posouzení jeho žádosti.
31. Podle čl. 17 dublinského nařízení se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.
32. Čl. 17 dublinského nařízení zakotvuje pouze diskreční oprávnění členského státu EU, na jehož použití není právní nárok. V této souvislosti žalovaný zjistil a hodnotil, že žalobce nemá na území rodinné vazby a ani blízké sociální vazby. Je plnoletý, samostatný, nepotýká se s žádným zdravotním omezením, není osobou závislou na pomoci druhých, prostředky k pokrytí svých životních potřeb je schopen si obstarat vlastními silami. V Německu bude mít zajištěno ubytování a bude moci čerpat další příjímající pomoci. Žalobce neuvedl žádné konkrétní námitky proti řízení a ani pobytu v Německu. Naopak uváděl, že německé vízum si obstaral z důvodu, že bylo vydáno rychle a bezproblémově, a že o mezinárodní ochranu požádal za účelem výdělků peněz. I v Německu bude mít žalobce přístup na pracovní trh. Ve věci tak nebyl zcela po právu shledán důvod pro aplikaci čl. 17 dublinského nařízení.
33. Podle článku 18 dublinského nařízení je členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu povinen převzít žadatele, jenž podal žádost o mezinárodní

ochranu v jiném členském státě, a dokončit posouzení jeho žádosti. V posuzované věci je tedy Německo povinno převzít žalobce na své území a posoudit jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany zcela podle standardních postupů platných v EU.

34. Soud k věci uvádí, že napadené rozhodnutí netrpí nepřezkoumatelností, nezákonností a je věcně správné. Žalobcem uplatněné námitky nezpochybnily závěry žalovaného. Napadené rozhodnutí bylo ve vztahu k případu žalobce dostatečně odůvodněno, žalovaný zjistil dostatečně skutkový stav, přitom vycházel z podkladů, s nimiž se měl možnost žalobce seznámit, vyjádřit se k nim, případně navrhnout jejich doplnění. Doplnění žalobce nenavrhoval.
35. Ze shora uvedených důvodů se krajský soud ztotožnil s postupem žalovaného i s jeho závěry o nepřijatelnosti žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podané na území ČR ve smyslu § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, protože k posouzení této žádosti je příslušný jiný členský stát EU. Je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany shledána nepřijatelnou, správní řízení o této žádosti se v souladu s § 25 písm. i) zákona o azylu zastaví, což v této věci žalovaný správně učinil. Ačkoliv je řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany v jednom členském státě zastaveno (bylo třeba jej formálně ukončit), nejde o rozhodnutí věcné, neboť případné právo žalobce na azyl bude dále posuzováno před orgány jiného (příslušného) státu.

V. Závěr a náklady řízení

36. Soud neshledal uplatněné žalobní body důvodnými a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
37. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl v řízení úspěšný, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení (výrok II. tohoto rozsudku). Ve věci úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti (jejich přiznání nepožadoval), proto mu nebyla náhrada nákladů řízení přiznána (výrok III. tohoto rozsudku).
38. O odměně ustanovené tlumočnice soud rozhodne v samostatném usnesení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 8. srpna 2025

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně